

PATEIKĖ
grafodil

ON
2014-06-17

★ ★ ★ ★ ★
Keine Stimmen

Vandens masių atskyrimas

Ir Dievas tarė: „Tegul atsiranda erdvė tarp vandenų, kuri atskirtų vandenis vieną nuo kito.“ Ir taip įvyko: Dievas sukūrė tą erdvę, kad atskirtų vandenis virš jos ir po ja. Ir Dievas pavadino tą erdvę „dangumi“. Buvo vakaras ir rytas: antroji diena. (Pradžios 1,6–8)

Antrąją dieną vedu pamaldą tema „Vandens atskyrimas“. Mes nesutariame, kaip atrodė vanduo danguje. Aš įsivaizduoju debesis. Tokius, kokius mes dabar pažįstame.Tačiau mano brolis mano, kad prieš potvynį debesų nebuvo, o danguje buvo vandens sluoksnis.Ar galėtum mums padėti? Kaip atrodė vanduo danguje?

Atsakymas

Kaip Žemė ir jos aplinka galėjo atrodyti prieš potvynį, galima tik spėlioti. Todėl pradėkime nuo to, kas mums žinoma šiandien:

- Vandens pasiskirstymas Žemėje rodo, kad šiandien 40 dienų trukmės nepertraukiamas lietus nebūtų įmanomas
- Žemės reljefas rodo, kad turimo vandens nepakaktų, kad jis pakiltų virš aukščiausių kalnų, kaip tai buvo potvynio metu.
- Nuo potvynio laikų galima stebėti vaivorykštę, tačiau tikriausiai anksčiau jos nebuvo.
- Šiandien Žemėje nėra žinoma jokia vandens sistema, kurią būtų galima tapatinti su „didžiojo gilumo šaltiniais“ (plg. Pradžios 7, 11).
- Edeno sodo su keturiomis upėmis (plg. Pradžios 2) vietos jau nebegalima nustatyti. Ten geologija ir geografija, matyt, pasikeitė.
- Žmonių gyvenimo trukmė prieš potvynį ir po jo drastiškai sutrumpėjo.
- Išnyko daug gyvūnų rūšių.
- Šiandienos gyvūnų rūšys nėra tolygiai pasiskirsčiusios po visą Žemę.
- Nuo potvynio žmonėms taip pat leidžiama valgyti mėsą (Pradžios 9:3).

Ar prieš potvynį buvo debesys?

Iš tiesų dabar taip yra, kad apie debesis kalbama tik po potvynio (Pradžios 9:13 ir toliau). Tai nebūtinai reiškia, kad anksčiau debesų nebuvo. Šioje ištraukoje neteigiama, kad debesys atsirado tik nuo to momento, bet kad Dievas įtvirtino savo vaivorykštę debesyse kaip „sandoros ženklą“ visai žmonijai (t. y. tarp manęs (Dievo) ir žemės). Taigi dėmesys sutelkiamas į vaivorykštę kaip sandoros ženklą, o ne į pačią vaivorykštę. Todėl, remdamasis vien šiuo faktu, man nėra aišku, ar debesys buvo, ar jų nebuvo. Tačiau negaliu įsivaizduoti, kad žemę būtų dengę matomi debesys. Dėl to matomumas būtų buvęs ribotas iki „ženklų“, skirtų laikui nustatyti (Pradžios 1,14 ir toliau). Todėl manau, kad skliauto, kuris atskiria dvi vandens mases viena nuo kitos, negalima tapatinti su „debesimis“.

Kaip galėjo atrodyti „dangaus vanduo“?

Atsižvelgiant į tai, kad mums neįmanoma žinoti, kaip jis atrodė tuo metu, galima tik spėlioti – šią hipotezę šiandien palaiko daugelis mokslininkų, remiančiųsi Biblija: daroma prielaida, kad priešpotviniais laikais hidrologija (vandens doktrina) buvo visiškai kitokia. Pagrindiniai šios hipotezės elementai – „vandens garų juosta“ arba „garų skliautas“ ir kitokia požeminių vandens telkinių bei šaltinių sistema. Ši „vandens garų juosta“ galėjo būti ir apsauga nuo kosminės spinduliuotės. Šviesa ir šiluminė spinduliuotė ją prasiskverbtų ir būtų atspindėta, sukuriant šiltnamio efektą. Dėl to Žemėje būtų susiformavęs vidutinio klimato sąlygos. Taigi nebūtų buvę itin karštų ir šaltų zonų bei audrų, o perkūnijos taip pat nebūtų susidariusios arba susidarytų žymiai rečiau, nes joms susidaryti reikalingi skirtingi šaltieji ir šilti frontai. (Šaltinis: Creatio „Biblinė sukūrimo doktrina“)

Dievo didybės ženklas

Galbūt iš pradžių atrodo nepatenkinama, kad į tai negauname aiškaus atsakymo. Tačiau norėčiau atkreipti dėmesį į vieną paskutinį dalyką. Taigi šie klausimai visai nėra nauji. Priešingai, jie yra vieni iš seniausių, ir, kas stebina, juos užduoda pats Dievas. Šie klausimai liudija Dievo didybę, išmintį ir suverenumą:

Jobo knyga baigiasi Dievo žodžiais, pradedamais 38 skyriuje. Dievas kalba Jobui iš audros ir ten užduoda jam klausimą po klausimo:

Kas tu toks, kad abejoji mano planu, kalbi apie dalykus, kurių nesupranti? Gerai, atsistok ir parodyk, kad esi vyras! Noriu tavęs paklausti, pasakyk man! Kur buvai, kai aš sukūriau žemę? Jei žinai, tai pasakyk man! Kas nusprendė, kokio dydžio ji turėtų būti? Kas matuokliu nustatė jos dydį? Juk tu viską žinai, ar ne? Ant kokio pjedestalo stovi jos kolonos? Kas padėjo jos pastato pamatus? Taip, tada visos ryto žvaigždės giedojo, Dievo sūnūs džiūgavo iš džiaugsmo! Kas uždarė jūrą vartais, kai ji išsiveržė iš žemės gelmių? Tai buvau aš, aš ją apgaubiau storais debesimis, kaip vystyklais jai daviau tamsų rūką. Aš jai nustatiau ribas, užrakinau ją vartais ir skląsčiu. Aš jai pasakiau: „Iki čia ir ne toliau! Čia baigiasi tavo bangų arogancija!“ Ar kada nors įsakei dienai išaušti, nustatei jos vietą aušrai ir liepei jai suimti žemės kraštą bei nusikratyti nuo jos visus nedorėlius? Jos šviesoje iškyla kalnai, jie iškyla kaip drabužių klostės. Tačiau nedorėliams šviesa neatneša laimės; ji užbaigia jų piktnaudžiavimą valdžia. Ar buvai nusileidęs prie jūros šaltinių? Ar klajojai po jūros dugną? Ar stovėjai prie mirusiųjų pasaulio vartų, kur prasideda amžina tamsa? Ar žinai, kiek toli driekiasi žemė? Jei visa tai žinai, pasakyk man! Ar žinai kelią į šviesos kilmės vietą? Iš kur ateina tamsa? Ar nuvesi ją iki kelio pabaigos ir tada sugrąžinsi į jos vietą? Turėtum sugebėti, nes esi toks senas, juk gimiai dar seniai! Ar matei sandėlius, kuriuose saugau sniegą ir krušą? Aš juos laikau paruoštus nelaimių dienoms; jais kovoju mūšiuose ir karuose. Kur yra kelias į saulėtekį, ir kur yra vieta, iš kurios pučia rytų vėjas? Kas iškasė danguje latakus lietui? Kas nutiestė audros kelią? Kas priverčia lietų lyti ant dykumos, ant žemės, kur nėra žmonių? Kas numalšina išdžiūvusios žemės troškulį, kad ji galėtų išauginti žalią žolę? Pagalvok apie lietų: ar jis turi tėvą? Ir pažvelk į rasą: ar kas nors ją pagimdė? Iš kur atsiranda ledas? Kas yra jo motina? Ir kokia įsčios pagimdė šerkšną ir šaltį, kurie upelius ir upes paverčia kietu akmeniu, jūrą įšaldo, kad ji nejudėtų? Ar gali surišti septynias žvaigždes į vieną? Ar gali atrišti Oriono diržą? Ar tu išdėstai zodiako ženklus, kad kiekvienas būtų matomas savo laiku? Ar tu nukreipi Didįjį ir Mažąjį Šaukštus? Ar žinai tvarką, kurios laikosi dangūs, ir ar tu ją įgyvendini visoje žemėje? Ar tu duodi nurodymus ten esantiems debesims, kad jie išlietų ant tavęs lietų? Ar tu siunti žaibus ant žemės? Ar jie tau įsako, kai tu juos šauki? Kas praneša ibisui, kad Nilas pakyla? Kas praneša gaidžiui, kad artėja lietingas oras? Kas suskaičiuoja tikslų debesų skaičių? Kas ištuština dangaus vandens ąsočius, kai visi lauko grumstai sukietėja, o žemė tampa kieta kaip akmuo? Ar tu vedži liūtę prie jos grobio? Ar tu numalšini jauniklių liūtų karštą godumą, kai jie tūno urvuose, tyko tankiuose krūmuose? Kas maitina varnus, kai jų jaunikliai neranda ko valgyti ir garsiai šaukia man apie savo alkį?“

Žinoma, po to seka dar daugybė klausimų. Jobas jau žinojo, kad žmogus, kuris susiduria su Dievu, iš Jo išgirs tūkstantį klausimų ir nežinos į juos atsakymų (Jobas 9:3). Būtent taip ir buvo, kai Dievas jam uždavė šiuos klausimus. Žinoma, šie klausimai atrodo labai poetiški. Tačiau tai nereiškia, kad galime juos atmesti kaip „beverčius“. Daugelis šių klausimų mus domina iki šiol, net turėdami tokį žinių ir technologijų lygį. Toliau nuo visų jų atsakymų dar toli. Iš tiesų drįstu teigti, kad į daugelį šių klausimų neturime išsamaus atsakymo, kuris be abejonės būtų iškilus.

Pavyzdžiui, kaip susidaro lietus? Atrodo paprasta: vandens garai susirenka aplink dulkių dalelę, o kai susikaupia pakankamai vandens garų, susidaro vandens lašas. Tačiau prieš daugelį metų buvo nustatyta, kad natūraliai šis procesas truktų apie 30 metų. Šiandien manoma, kad kylančios oro srovės pagreitina šį procesą, nors šis faktas dar nėra galutinai įrodytas. Arba kaip sklinda šviesa? Ar tai dalelės, ar bangos? Šiandien kalbama apie bangas ir daleles, bet ar įmanoma, kad būtų ir viena, ir kita? Tai sritis, dėl kurios mokslininkai nesutaria. O ko Dievas klausė Jobo kelis tūkstančius metų prieš mūsų laiką? Maždaug patriarchų (Abraomo, Izaoko, Jokūbo) laikais? „Ar žinai kelią į šviesos kilmės vietą (Jobas 38:19)?“ Argi tai nėra įspūdinga: Dievas jam užduoda klausimą, kuris mums vis dar neduoda ramybės ir šiandien.

Galbūt mums taip pat tenka susitaikyti su tuo, kad šiuo metu galime tik spėlioti. Dievo išmintis gerokai pranoksta mūsų menkus protus. Mes galime atsakyti Dievui į tūkstantį klausimų, o ne į vieną. Man atrodo, kad būtent taip yra ir su vandenų atskyrimu šiuo metu. Kur mes buvome, kai Dievas sukūrė žemę? Kur mes buvome, kai Jis nustatė matavimo lazdą ir nusprendė, kokio dydžio ji turėtų būti?

Dievo meilės ženklas

O galbūt turėtume užduoti šį klausimą kitaip. Galėtume paklausti, kaip dabar atrodė tas vanduo, arba taip pat galėtume paklausti: kodėl Dievas iš pradžių sukūrė šį vandens masės iškilimą ir atskyrimą? Į šį klausimą gauname atsakymą:

Dėkokite Viešpačiui, nes Jis mums geras! – Jo meilė niekada nesibaigia! Dėkokite Jam, Aukščiausiajam Dievui! – Jo meilė niekada nesibaigia! Dėkokite Jam, galingiausiam iš valdovų! – Jo meilė niekada nesibaigia! Tik Jis vienas daro didelius stebuklus – Jo meilė niekada nesibaigia! ***Jis meistriškai išlenkė dangų. – Jo meilė niekada nesibaigia!*** *Jis išskleidė žemę virš jūrų. – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis sukūrė didžiuosius šviesulius:****Jo meilė niekada nesibaigia! Saulę, kad valdytų dieną – Jo meilė niekada nesibaigia! Mėnulį ir žvaigždes, kad valdytų naktį. – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis nužudė egiptiečių pirmagimius. – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis išvedė Izraelį iš ten. – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis tai padarė savo galinga ranka. – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis perkirto Naujojo jūros vandenis per pusę. - Jo meilė niekada nesibaigia! Jis pervedė Izraelį per ją. - Jo meilė niekada nesibaigia! Jis paskandino faraoną ir jo kariuomenę potvyniuose. - Jo meilė niekada nesibaigia! Jis vedė savo tautą per dykumą. - Jo meilė niekada nesibaigia! Jis nugalėjo didžiuosius karalius. - Jo meilė niekada nesibaigia! Jis nužudė galingus karalius. - Jo meilė niekada nesibaigia! Sihonas, amoritų karalius – Jo meilė niekada nesibaigia! ir Ogas, Bašano žemės karalius – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis atidavė jų žemes Izraeliui. – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis jas atidavė savo tarnams kaip paveldėjimą. – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis prisiminė mus, kai buvome engiami... – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis išgelbėjo mus nuo mūsų priešų. – Jo meilė niekada nesibaigia! Jis maitina visas būtybes – Jo meilė niekada nesibaigia! Dėkokite Jam, dangaus Dievui! – Jo meilė niekada nesibaigia! (Psalmė 136)***

Viso to, ką Dievas padarė, ženklas yra Jo meilė kūrinijai, meilė savo tautai ir meilė kiekvienam žmogui. O mūsų ženklas Dievui turėtų būti dėkingumas už visa tai.

Šaltiniai

- **Pagrindinė nuotrauka:** Rowdy2008 / pixelio.de

Weitere Informationen

Kategorijos
Tikėjimas ir įkvėpimas

Žymos
1. Pradžios knyga
Dedikacija
Kūrimo istorija
Dangus
Vanduo

Amžius
8–12 metų

Dalyvių skaičius
Duomenų nėra.

Biblija
Istorija

Trukmė
Duomenų nėra.

Vietovė / aplinka
Vandens telkiniai

Medžiaga
Daug darbo

Failų atsisiuntimas
Failų atsisiuntimų nėra

KI Generierter Inhalt
Turinys
Kategorijos
Žymos
Amžius
Dalyvių skaičius
Biblija
Trukmė
Vietovė / aplinka
Medžiaga

© YoungstarsWiki | https://youngstarswiki.org/lt/wiki/art/vandens-masiu-atskyrimas